

Kāpēc viņi rēc?

Tāpēc, ka viņi tika audzināti vienos melos no paaudzes paaudzē. Meloja valsts vara, meloja priesteri, meloja paši. Tāpēc viņi nevienam netic, vienīgi paši sev. Krievijas impērijas ideoloģija caur caurēm veidojusies melos un krāpšanā, tā ka tā kļuva par valdnieku vardarbīgi taisītās tautas nacionālo raksturu. Protams, bija jau arī izņēmumi, bet to nebija daudz.

Un tas sākās tā. Kopš normaņu vikingu konungs Olafs m.ē. 850.gadā atveda uz Lādogu 200 bijušos Bizantijas militāros vergus slovēņus, sākās krievu laiki Baltijā. Vikingu kustības beigās, kad bija iekarotas jaunas kņazistes, ko sākumā valdīja vikingi, slovēņi, sajaukušies ar vikingiem un baltiem, kļuva patstāvīgi un nolēma beidzot veidot paši savu tautu un dzimteni austrumu baltu un somugru apdzīvotajos novados. Viņi rīkojās pēc sava pirmā kņaza un Bizantijas militāro vergu jeb slovēņu bijušā simtnieka Svjatoslava plāna, kas ietvēra novada sagrābšanu, vīriešu izkaušanu, ieskaitot zīdaiņus, un to verdzeņu nogalināšanu kopā ar bērnu un iemešanu kopīgā bedrē, ko sauca par jebišči, kam pirmais bērns bija meitene. Piedzimušos zēnus jau agrā bērnībā atšķīra no mātēm un varmācīgi audzināja par karavīriem. Vēlāk šis vīrs, bulgāru slepkava, tika pasludināts par krievu baznīcas svēto...

Kad viena baltu cilts teritorija bija iztukšota, meitas izvarotas un pārdotas verdzībā, vīrieši izkauti un draudēja bads, vainoja ienaidniekus. Tas bija iegants, lai iekarotu nākamās baltu cilts novadu. Tā kopš tautas taisīšanas sākumiem par virzošo spēku kļuva ienaidnieks. Ja tāda nebija, to izdomāja. Katru iekarojumu dēvēja par krievu tēvzemi kopš laiku laikiem. Par to liecina arī kāda divtūkstoš gadu veca latvju daina, kurā bāliņš bar māsiņu, ka krievam maizi un ūdeni devusi, jo krievs katru vietu, kur ēda, kur dīrsa, sauks par tēvzemi kopš laiku laikiem. Daudzsievībā viņu ātri saradās daudz, un jaunradītā "tauta" ātri gāja plašumā. Dēls tika saukts un turēts kā verdziņš (rabjonok). Tēvs uzturēja disciplīnu ar nežēlīgiem sodiem un uzklīdzieniem: «Es ... tavu māti, bet tu uzdrīksties man iebilst!» Neapmierinātais dēls parasti savāca bruņotu klandoņu baru un ar tēva metodēm iekaroja pats savu «tēvzemi». Kad tuvākā apkaimē bija pakļautas visas baltu ciltis, kņazu dēli sāka plēsties savā starpā un iekarot kaimiņu kņazistes. Tā radās tā sauktās Krievzemes, kas pēc apvienošanas kļuva par Krieviju, bet tas notika piecsimt gados.

Kad Lietuvas valsts nostiprinājās, sākās nekrievu cilšu gadu simtos ieilgušais karš pret krieviem. Šo karu padomju ideologi nodēvēja par tatāru-mongoļu jūgu. Lietuviešiem izdevās apvienot šajā karā galindus, sudāvus, prūšus, sindu pārpalikumu, polovciešus, burtus, alānus un Ķīnas impērijas izspiestos austrumniekus no Sibīrijas novadiem. Krievu kņazu sakāve bija pilnīga. Taču uzbrucēji nebija ņēmuši vērā tolaik nenozīmīgo Maskavas kņazisti, kas bija izveidota galindu un mazkaļu teritorijā. Ar Zviedrijas pēdējo vikingu palīdzīgo roku tā no jauna atdzima un pamazām vien iekaroja izpostītās zemes, ko tie sauca par krievu zemēm, jo bija tur medījuši baltos vergus un baltās verdzenes Austrumu tirgiem, paši izvarojuši baltu

verdzenes, sēdami savu sēklu pa labi un kreisi, apēduši baltu cilšu sarūpēto maizi un atstājuši savu izkārņījumu kaudzes un postažu.

Tātad Krievzeme tika taisīta, izkaujot un padzenot baltu un somugru ciltis no viņu novadiem soli pa solim. Senatnē nav bijis ne tādu senkrievu cilšu, nedz arī krievu tautas. Tās taisīšana arvien vēl turpinās. Katrā iekarotajā teritorijā iesūtīja krievus, lai tie turpinātu sēt savu sēklu un taisīt kņaziem paklausīgu tautu. Tā viņi no senseniem laikiem bija pieraduši uzskatīt sevi par pārākiem, pārākumu panākdami ar sodiem, vienlaikus uzspiezdami savu valodu. (Starp citu, vēsturē ir zināms tikai viens vienīgs gadījums karā pret Prūsiju, kad krievi atdeva atpakaļ iekaroto teritoriju.) Pārkrievotie savā naivumā kļuva par vēl lielākiem šovinistiem nekā tīrasiņu krievi. Tas turpinājās arī padomju laikos, kad pārkrievošānu sauca par internaacionalizāciju, kuras mērķis bija vardarbīgi iznīcināt nācijas un padarīt cilvēkus par pārkrievotām būtnēm bez nacionālās piederības, kas tika stādīti pāri jebkuriem nacionāļiem un tāpēc jutās kā pasaules valdnieki. Šī slimīgā parādība ir militāro vergu sindroms, kas kopš Romas un Bizantijas laikiem nācis līdz cauri gadu simteņiem kā impērijas metastāze apziņā.

Kā to saprast?

Gan Romas, gan arī Bizantijas impērijā un daudzās citās iepriekšējās impērijās kopš Šumeras laikiem bija vergi, ko dalīja īstajos jeb darba vergos (*sclove*), militārajos vergos (*sclovenie*), izputējušajos, par vergiem pārtapušajos zemniekos (*sclovini*), bet brīvās tautas sauca par citādi runājošajiem jeb svešiniekiem (barbariem) un uzskatīja par potenciālajiem vergiem. No šejienes nāk vārds slāvi. Ja pārējie vergi pēc atbrīvošanas palika vietās, kur tie vergoja un pamazām sajaucās ar baltu ciltīm, pārtopot tādās tautās kā slovakī, čehi, tad bijušie militārie vergi uzskatīja sevi par izredzētajiem, kam pēc savu kungu parauga ir jāvalda pār pasauli, jo viņi, pēc impērijas sabrukšanas kļuvuši patstāvīgi un brīvi, neprata citādi dzīvot kā vien uz iekaroto tautu rēķina (pēc savu bijušo kungu parauga). Tādi bija maķedonieši, jau minētie slovēņi, poļi, sakši, franki, serbi un citi, pārējie tika asimilēti pamata tautās.

Tā radās gandrīz visas Eiropas tautas. Viņiem iet līdz neiecietība pret baltu tautām, kas nav nedz izskaidrojama, nedz pamatojama, jo galu galā viņos visos ieiet baltu gēni.

Tātad kopš dzimšanas šajos cilvēkos tika ieaudzināts šovinizms, iekarošanas tieksme mantas un bagātības saraušanas nolūkā, pazīstamais princips «Ubi bene, ibi patria» (latīņu val. «kur labi, tur tēvija») kā «ultima ratio» pēdējais, galvenais, augstākais arguments. Iekaroto teritoriju viņi uzskata par savu tēvzemi «kopš laika gala». Tā tad arī ir bijušo militāro vergu pēcnācējos ieaudzinātā sindroma izpausme, kas liek viņiem justies svešā zemē kā savās mājās un pārākiem par citām nācijām. Tas tika ieaudzināts arī tai padomju tautas daļai, kas runāja tikai krievu valodā.

Padomju Savienības vairs nav. Apstākļi mainījušies, bet vergu sindroms palicis. Jaunajos apstākļos pārākuma tiesības ir aizskartas. Tāpēc arī sākas brēkšana par cilvēktiesību pārkāpumiem. Tiem pieskaitīta automātiski iestājusies nepilsonība, vēlēšanu tiesību

zaudēšana, viņiem svešas valsts valodas uzspiešana. Viņi nekad nesapratīs, kā var būt tā, ka viņi nav galvenie teritorijā, kurā tie iekundzējušies, jo, kā teikts kādā dainā, kur tie ir ēduši, sējuši savu sēklu un atstājuši mēslojumu zemei, tur arī teiks savu tēvu zemi. Tie ir cilvēki, kas neatšķir jēdzienus dzimtene un tēvu zeme. Viņu trumpis ir skaitliskā vienlīdzība un slēptā Krievijas tagadējo valdītāju vēlēšanās sagaidīt latviešu izmiršanu, kas būtu sasniedzama ātrāk, ja tiktu pie varas.

Tāpēc es atkārtāju vēl un vēlreiz, ka latviešus kā baltu civilizācijas reliktu var glābt vienīgi visu deokupācijas principu ievērošana līdz galam. No viņiem baidās Rietumvalstis. Tāpēc tās izmanto Baltiju par Pandoras lādes spundi, jo viņiem, bijušās Romas impērijas palieku mantiniekiem, nav saprotama mūsu vēlme pašsaglabāties kā tautai.

Tātad ir jārīkojas pašiem.